

FŐVÁROSI ÍTÉLŐTÁBLA

18.Pf.20.368/2014/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla a Sz-né S. G. (címe) pártfogó ügyvéd által képviselt felperes neve (címe) felperesnek, a dr. P. Gy. jogtanácsos ügyintézője mellett az Országos Bírósági Hivatal Elnöki Titkárság Jogi Képviseleti Osztálya (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperessel szemben bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 16.P.23.129/2012/16. szám alatt meghozott és a 28. sorszám alatt kiegészített ítélete ellen a felperes részéről 18. és 30. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 7 625 (hétezer-hatszázhuszonöt) Ft másodfokú perköltséget.

A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes 2004. február hó 10. napján keresetlevelet terjesztett elő a Pesti Központi Kerületi Bíróságon a S.E. alperes ellen 25 425 Ft díj visszafizetése és 6 000 Ft költség megtérítése iránt. Hivatkozása szerint az alperes kérte meg 2000. szeptember hó 19. napján, hogy a nem megfelelő fogorvosi kezelések után készítsék el a fogairól a szakértői véleményt. A díjjegyzékbe minden különösebb indok nélkül a szakértői díj többszörösét számították fel, továbbá a szakvélemény nem tartalmazta, hogy mely megállapítás kitől származik és miért volt szükség két szakértőre, mivel a fogait csak dr. H. K.vizsgálta meg.

A bíróság a 2. sorszám alatti végzésében tájékoztatta a felperest, hogy kizárólag fizetési meghagyás formájában érvényesíthető a pénz fizetésére irányuló olyan követelés, amelynek összege a 200 000 Ft-ot nem haladja meg, egyúttal a fizetési meghagyás iránti

kérelem előterjesztésére rendszeresített nyomtatványt 6 példányban megküldte a részére. A felperes 2004. március hó 19. napján terjesztette elő az alperessel, mint kötelezettel szemben a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmét 61 425 Ft és járulékai iránt.

A bíróság a 2004. április hó 26. napján kelt végzésében felhívta a felperest, hogy 15 napon belül vagy küldje vissza a vagyonnyilatkozatot kitöltve, vagy rójon le 3 000 Ft eljárási illetéket. A felperes az 5. sorszám alatti beadványában hivatkozott az Itv. 62. §-a (1) bekezdésének b) pontjára, amely szerint illetékfeljegyzési jog illeti meg. A bíróság a 6. sorszám alatti végzésében tájékoztatta arról a felperest, hogy a per a tárgyánál fogva nem tartozik az Itv. 62. §-a (1) bekezdésének b) pontja alá, ezért felhívta 3 000 Ft eljárási illeték lerovására, aminek a felperes a 7. sorszám alatt eleget is tett.

Miután az eljárás az alperes ellentmondása folytán perré alakult, a bíróság ismételten felhívta a felperest további 4 000 Ft eljárási illetéket lerovására, amely felhívást a felperes 2004. október hó 7. napján teljesítette. 2004. október hó 18. napján a bíróság kitűzte az első tárgyalás határnapját 2005. február hó 1. napjának 13 órájára.

A 4. sorszámú jegyzőkönyv tanúsága szerint a felperes a keresetét fenntartotta, s az alperes előadta érdemi védekezését. A bíróság a Pp. 3. §-ának (3) bekezdése alapján tájékoztatta a felperest a bizonyítási teherről, majd a tárgyalás elhalasztásával egyidejűleg felhívta az alperest, hogy a díjjegyzékre vonatkozóan terjessze elő érdemi ellenkérelmét, amelyet az alperes 6. sorszám alatt 2005. április 7. napján terjesztett elő. Ebben kérte a kereset elutasítását annak aaptalansága miatt, továbbá becsatolta a felperes fogászati kezeléséről készített fogászati törzslapot. A beadvány hátoldalán szereplő 2005. április 12. napi keltezésű irodai utasítás szerint az eljáró bíró ezt a beadványt kiadni rendelte az alperesnek, amelyre a térítvevény tanúsága sor került.

A 2005. május hó 26. napján megtartott tárgyaláson (8. sorszámú jegyzőkönyv) a bíróság ismertette az alperes 6. sorszám alatti ellenkérelmét és egyben átadta a felperes részére, mert tévedésből nem neki lett kiadva. A felperes az ellenkérelemre azt nyilatkozta, hogy az abban foglaltakkal nem ért egyet. Kérte továbbá az édesanyja tanúként történő kihallgatását, amelyet az eljáró bíró a tárgyaláson fogatosított. A bíróság a tárgyalást azzal halasztotta el, hogy felhívta az alperesi képviselőt: a felperes kérdéseire 15 napon belül érdemben nyilatkozzon, továbbá jelentse be F. E. tanú idézhető címét - ennek az alperes a 9. sorszám alatti előkészítő iratban tett eleget.

A felperes a 2005. október hó 6. napján kelt 10. sorszám alatti periratában kérte költségmentesség engedélyezését, csatolva az ehhez szükséges nyilatkozatokat.

A 2005. október 27. napján megtartott tárgyaláson (11. sorszámú jegyzőkönyv) annak megkezdésekor a felperes nem volt jelen, később érkezett meg. A bíróság dr. F. E. tanú kihallgatását fogatosította. A tárgyalás elhalasztásával egyidejűleg a bíróság felhívta a felperest, hogy 15 napon belül pontosan jelölje meg kereseti kérelme jogalapját, az összecszerűségét és az ehhez kapcsolódó bizonyítékait. Egyben figyelmeztette őt, hogy ennek elmulasztása esetén a rendelkezésre álló adatok alapján fog határozni.

A bíróság a 2005. december hó 8. napján megtartott tárgyaláson (13. sorszámú jegyzőkönyv) a felperes részére személyes költségmentességet engedélyezett. A tárgyalás megkezdésekor csak a felperes volt jelen, az alperes jogi képviselője később érkezett. A felek nyilatkozatait követően az eljáró bíró figyelmeztette a jelenlévőket a tárgyalás berekesztésére, majd ezt követően meghozta és kihirdette a külön íven szövegezett ítéletét, amelyben a felperes keresetét elutasította. Annak indokolása szerint a felperes a keresete jogalapjaként hibás teljesítésre, jótállásra, szavatosságra és kártérítésre hivatkozott. Megállapította, hogy a felek között a Ptk. 474. §-ának (1) bekezdésében szabályozott megbízási szerződés jött létre, amelyben a felperes, mint megbízó díjazás ellenében szakvélemény elkészítésével bízta meg az alperest. Nem értett egyet azzal a felperesi állásponttal, mely szerint a díjazás tekintetében az alperesnek a szakértőkre irányadó IM rendeletben foglaltaknak megfelelően kellett volna eljárnia. A felek a díjazásban szabadon állapodhattak meg, a rendeletben írtak az alperest nem kötötték. Álláspontja szerint a díjazás egyáltalán nem tekinthető eltúlzottnak, annak összege megfelel a hasonló esetekben szokásos és elfogadott gyakorlatnak. Rögzítette továbbá, hogy nem tudta értelmezni a felperes hibás teljesítésre hivatkozását, mert az alperes a szakvéleményt elkészítette, az pedig, hogy az nem felelt meg a felperes kívánalmainak, hibás teljesítésként nem volt értékelhető. A felperes nem hivatkozhatott az alperes jótállási vagy szavatossági kötelezettségére sem, továbbá nem helytálló a Ptk. 339. §-ára alapított kárigénye sem, mivel a felperes sem az alperes jogellenes magatartásának tényét, sem az őt ezzel okozati összefüggésben ért kár jellegét és mértékét nem tudta bizonyítani. Az indokolás tartalmazta továbbá, hogy a felperes részére a bíróság a per utolsó tárgyalásán engedélyezett személyes költségmentességet, ezért a felperes által korábban lerótt eljárási illeték visszatérítésére nincsen mód a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 5. §-ának (5) bekezdése szerint.

A felperes az ítélet ellen fellebbezést nyújtott be, amelyben többek között kérte a lerótt illeték visszatérítését, továbbá előadta, hogy álláspontja szerint milyen eljárásjogi szabálysértések történtek. Álláspontja szerint a bíróság nem döntött időben a költségmentességi beadványáról, csak az utolsó tárgyaláson, valamint nem tájékoztatta őt arról, hogy pártfogó ügyvéd kirendelését kérheti. Figyelmen kívül hagyta a jegyzőkönyv kiegészítésére vonatkozó kérelmét, és nem biztosította az egyenlő elbánást, amivel megsértette a Ptk. 76. §-át. A második tárgyaláson derült ki, hogy az alperes beadványát nem kapta meg, és egy perce volt, mert a bíró felszólította, hogy a jogalapra vonatkozóan nyilatkozzon. Ezzel szemben az utolsó tárgyaláson az volt a problémája, hogy az alperes nem volt ott, és csak 10 nappal előtte vette át a felperesi beadványt. Az utolsó tárgyaláson az alperes ügyvédje nem jelent meg, ezért nem kezdte el időben a tárgyalást, többször kiküldte a gépirót, hogy nem érkezett-e meg az ügyvéd, de a felperes a harmadik tárgyaláson saját hibáján kívül nem tudott odaérkezni időben, mert később ért be a vonata, és őt nem várták meg. Sérelmezte azt is, hogy a bíróság nem adott helyt a bizonyítási indítványainak. Hivatkozott az eljáró bíró elfogultságára is, továbbá az általa alkalmazott hátrányos megkülönböztetésre a vallomások értékelése során. Állítása szerint az eljáró bíró az ítéletben nem indokolta a megállapításait, továbbá a tájékoztatási kötelezettséget is megsértette, és nem tett meg mindezt az ügy elfogulatlan kivizsgálása érdekében.

A Fővárosi Bíróság, mint másodfokú bíróság a 45.Pf.631.356/2006/6. számú, 2006. október hó 27. napján kelt ítéletében az első fokú ítéletet helybenhagyta. Az ítélet indokolásában megállapította, hogy a felperes fellebbezése nem volt alapos. Az, hogy az elsőfokú bíróság a felperes jegyzőkönyv kiegészítésére vonatkozó kérelmét érdemben nem bírálta el, a személyes költségmentességi kérelemről a per utolsó tárgyaláson döntött, vagy a felperest a per első tárgyalásán az alperesi előkészítő irat ismerete nélkül hívta fel nyilatkozattételre, a per eldöntését érdemben semmilyen módon nem befolyásolta. Az elsőfokú bíróság a felperest a bizonyítandó tényekről tájékoztatta, a felajánlott bizonyítást a szükséges körben lefolytatta, és a feltárt tények alapján a jogvita aggály nélkül elbírálnak volt. Helytállóan mellőzte az elsőfokú bíróság a felperes további bizonyítási indítványait is. Kifejtette továbbá, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok Pp. 206. §-ának (1) bekezdésének megfelelő mérlegelése alapján állapította meg. Azzal, hogy a bíróság valamely bizonyítékot figyelembe vesz, kötelezettségének tesz eleget, és ezzel alkotmányos alapjogokat nem sért. Tény, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében nem minden esetben adta indokát annak, hogy egyes bizonyítékokat mely okokból hagyott figyelmen kívül, és ezért e körben az ítélet indokolása hiányos. A rendelkezésre álló peradatok alapján azonban a mérlegelése alapjául szolgáló tények és ezzel a mérlegelési tevékenység okszerűsége megállapítható volt. Az elsőfokú bíróság érdemi döntését a helyesen felhívott jogszabályok helytálló alkalmazásával hozta meg. Helyesen állapította meg, hogy az alperes a tőle elvárható gondossággal járt el, a szakvéleményét a feltárt adatok birtokában elkészítette. Helytállóan mellőzte az elsőfokú bíróság a felek közti jogvita elbírálnak során a 3/1986. (II. 28.) IM rendelkezéseit, mert e jogszabály rendelkezései a felek közötti jogviszonyban nem alkalmazhatóak. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes nem követett el szerződésszegést, jogalap hiányában pedig a kereset összezszerűségének érdemi vizsgálatára nem kerülhetett sor. A felperes fellebbezésében az elsőfokú eljárás során lerótt kereseti illeték visszatérítése iránti kérelem tekintetében kiemelte, hogy az illeték visszatérítése iránti kérelem elbírálnak nem a bíróság, hanem az illetékhivatal hatáskörébe tartozik. Ha a megfizetett illeték visszatérítésének az Itv. 80. §-a (1) bekezdésének a-j) pontjaiban szabályozott valamelyik feltétele fennáll, a bíróság kizárólag e tényt megállapító tartalommal rendelkezhet, ám a jelen esetben azonban ilyen ténymegállapítás nem tehető. A 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 5. §-ának (5) bekezdése szerint ugyanis, ha a fél a költségmentesség engedélyezését az eljárás megindítását követően kéri, az engedélyezés hatálya nem terjed ki az eljárásnak az engedélyezést megelőző szakaszára. Ez alól kivételt kizárólag az IM rendelet 10. §-ának (3) bekezdése nevesít, melynek alkalmazására csak a rendelet 10. §-a (1) bekezdésének a) és b) pontjai szerinti esetekben kerülhet sor, mely feltételek a jelen esetben nem álltak fenn. Miután a felperes az eljárás megindításakor még nem részesült a személyes költségmentesség kedvezményében, amit a később előterjesztett kérelmére engedélyezett részére a bíróság, a lerótt eljárási illeték visszatérítésének nincs jogszabályi alapja.

A jogerős ítélet ellen a felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amit a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a Pfv.III.20.132/2007/4. számú végzésében hivatalból elutasított, mert a Pp. 271. §-ának (2) bekezdése értelmében nincs helye felülvizsgálatnak olyan vagyoni jogi ügyben, amelyben a vitatott érték az 1 000 000 Ft-ot nem haladja meg.

A felperes módosított kereseti kérelmében 300 000 Ft nem vagyoni kártérítés, mint méltányos elégtétel megfizetésére kérte az alperest kötelezni a Pp. 2. §-ának (3) bekezdése alapján a tisztességes eljáráshoz való joga megsértéséért, és az emberi méltósága sérelméért, mint általános személyiségi joga megsértéséért. Az egyenlő bánásmód megsértése körében a 2003. évi CXXV. törvény 8. §-ának t) pontjára hivatkozott. Az alperes eljárásának hiányossága és jogellenessége, valamint az eljárás során megsértett jogszabályok tekintetében összességében megismételte a per tárgyát képező ügyben benyújtott fellebbezésében foglaltakat. Kérte továbbá 7 000 Ft vagyoni kárának, valamint a költségeinek megtérítését, és az alperes kötelezését kamat fizetésére is.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, azt elsősorban jogalapjában vitatva.

Az elsőfokú bíróság a 16. sorszám alatt meghozott és 28. sorszám alatt kiegészített ítéletében a felperes keresetét elutasította, és kötelezte őt, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15 350 Ft perköltséget.

Határozatának indokolása szerint a Pp. 2. §-ának (1) bekezdése értelmében a bíróságnak az a feladata, hogy a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű határidőn belül történő befejezéséhez való jogát érvényesítse. E jogszabályhely három fontos igazságszolgáltatási alapelvet rögzít: a felek jogát a jogviták elbírálásához, a tisztességes eljáráshoz és a jogviták ésszerű időn belül történő befejezéséhez. A (3) bekezdés értelmében az (1) bekezdésben foglaltak teljesítésének elmulasztása esetén a fél - az alapvető jogait ért sérelemre hivatkozással - méltányos elégtételt biztosító kártérítésre tarthat igényt, feltéve, hogy a sérelem a jogorvoslati eljárásban nem orvosolható.

A rendelkezésre álló iratok alapján nem volt megállapítható, hogy az alperes az eljárás során bármilyen módon megsértette a felperes tisztességes eljáráshoz való jogát. Az első fokon eljáró bíróság ésszerű időn belül az eljárást lefolytatta, a tényállást mérlegelési jogkörében eljárva megfelelően megállapította. Azzal, hogy adott esetben valamely, a fél által előterjesztett bizonyítási indítványnak nem tesz eleget, vagy egyes bizonyítékot mérlegelése során figyelmen kívül hagy, sem jogszabályt nem sért, sem pedig a fél alkotmányos alapjogait nem sérti meg. A periratok alapján az is megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság nem bírálta el a felperes jegyzőkönyv kiegészítésére vonatkozó kérelmét, valamint a személyes költségmentesség engedélyezéséről az utolsó tárgyaláson döntött, továbbá, mivel az alperesi irat tévesen nem került időben a felperes részére kézbesítésre, ennek ismerete hiányában hívta fel nyilatkozattételre a tárgyaláson a felperest. Összességében azonban mindezek nem befolyásolták a per érdemi eldöntését. A jogszabályoknak megfelelően döntött arról is, hogy a felperes által lerótt illeték visszatérítésének nincsen helye, hiszen amikor a felperes illetékfizetési kötelezettsége keletkezett, még nem részesült a személyes költségmentesség kedvezményében. Az okirati bizonyítékok alapján az sem volt megállapítható, hogy eljárása során a bíróság a jogi képviselővel eljáró másik felet bármilyen módon kedvezőbb elbánásban részesítette volna, illetve a felperest hátrány érte volna. Az ügyben eljáró másodfokú bíróság helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét megállapítva, hogy nem volt alapos a fellebbezés.

Összességében tehát megállapítható, hogy a peres eljárás során a felperesnek nem sérült a tisztességes eljáráshoz való joga.

A felperes keresete jogalapjaként megjelölte a Ptk. 76. §-át is, mert szerinte az alperes megsértette az egyenlő bánásmód követelményét. Az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról a 2003. évi XCCV. törvény rendelkezik; az egyenlő bánásmód megsértése a személyiségi jog megsértését jelenti. Az egyenlő bánásmód követelménye azt kívánja meg a kötelezettektől, hogy minden olyan magatartástól tartózkodjanak, amely bizonyos tulajdonságaik alapján egyes személyekkel szemben közvetlen vagy közvetett hátrányos megkülönböztetést eredményez. Az egyenlő bánásmód követelményének megsértését jelenti különösen a hátrányos megkülönböztetés, amely lehet közvetlen vagy közvetett. A törvény 8. §-ának t) pontja értelmében közvetlen hátrányos megkülönböztetésnek minősül az olyan rendelkezés, amelynek eredményeként egy személy vagy csoport tartós vagy vélt egyéb helyzete, tulajdonosága, vagy jellemzője miatt részesül más összehasonlítható helyzetben lévő személyhez vagy csoporthoz képest kedvezőtlenebb bánásmódban.

A felperes felhívás ellenére sem jelölte meg pontosan, hogy a hátrányos megkülönböztetését mire alapozza, csupán a fenti törvényhelyre hivatkozott, ám nem részletezte, hogy mi az az egyéb helyzet, tulajdonság vagy jellemző, amely miatt kedvezőtlenebb bánásmódban részesült volna, mint a hivatkozott per alperese. A rendelkezésre álló peres iratok alapján nem nyert az bizonyítást, hogy az alperes bármilyen módon a felperest tulajdonsága miatt kedvezőtlenebb bánásmódban részesítette volna a per során a felperest.

A becsatolt iratok alapján megállapítható volt, hogy az alperes maradéktalanul, a hivatkozott jogszabályoknak megfelelően döntött akkor, amikor a felperes által lerótt eljárási illeték visszatérítését nem rendelte el, hiszen amikor a felperes illetékfizetési kötelezettsége keletkezett, még semmilyen kedvezményben nem részesült. Ilyen esetben az illeték visszatérítésére nincs jogszabályi lehetőség, mint ahogy arra helyesen hivatkozott az előzményi perben eljáró első-, valamint a másodfokú bíróság. A 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 5. §-ának (5) bekezdése szerint, ha a fél a költségmentesség engedélyezését az eljárás megindítását követően kéri, a költségmentesség hatálya nem terjed ki az eljárásnak az engedélyezés előtti szakaszára. Erre tekintettel a felperes vagyoni kártérítés iránti keresete a Ptk. 349. §-ának (1) bekezdése és a 339. §-ának (1) bekezdése alapján nem volt alapos, az alperes az eljárás során nem járt el jogellenesen, a felperesnek nem okozott kárt. Ezzel összefüggésben nem állapítható meg az egyenlő bánásmód megsértése sem, továbbá nem sérült a felperes tisztességes eljáráshoz való joga sem.

A Pp. 164. §-ának (1) bekezdése szerint a felperest, mint igényt érvényesítő felet terhelte az eljárás során a bizonyítás. Erre vonatkozóan a peres iratokat az elsőfokú bíróság beszerezte, azonban a felperes egyéb bizonyítási indítványait, mint sürgősségi mellőzte. A kereseti kérelem elbírálása kapcsán ugyanis nem bírt jelentőséggel az a körülmény, hogy **dr. H. K.** rendelkezett-e orvosszakértői engedéllyel, hiszen a perben az alperes eljárását kellett vizsgálni. Az eljáró bírósággal szemben indított kártérítési per nem jelenthet új jogorvoslati fórumot a fél számára a kedvezőtlen döntést tartalmazó jogerős ítélet

felülvizsgálatára. Kártérítés alapjául nem szolgálhat, ha a fél a jogerős ítéletet érdemben vagy eljárási szabálysértésre hivatkozva továbbra is vitatja (BDT 2006/1496).

Szintén nem volt indokolt a szakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítvány, mert a jogsértő eljárás az emberi méltóság és egészség sérelmére vonatkozóan nem volt szakkérdésnek tekinthető.

Nem tette a bíróság az eljárás anyagává a felperes által mellékelt kazettán lévő hanganyagot, amely a felperesi hivatkozás szerint a 2005. október hó 8. napján megtartott tárgyalásról készült. A rendelkezésre álló peres iratok alapján ugyanis megállapítható, hogy egyrészt ezen a napon a bíróság nem tartott tárgyalást, másrészt pedig minden tárgyalás anyagát a bíróság jegyzőkönyvben rögzítette jegyzőkönyvvezető igénybevételével, amely közokiratnak minősül.

A felperest a pervesztessége okán kötelezte az alperes javára perköltség megfizetésére a Pp. 78. §-ánka (1) bekezdése alapján, amely a jogtanácsosi munkadíjat tartalmazza. A felperes személyes költségmentességére tekintettel a le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatásával a keresetének történő helyt adást, vagylagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését kérte az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítása mellett. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást nem tárt fel, abból megalapozatlan következtetésre jutott, és őt nem részesítette egyediesített tájékoztatásban. Hivatkozott arra, hogy a köztudomás szerint a tisztességes eljáráshoz való jog megsértése a peres ügyek intézésével együtt járónál nagyobb megterhelést jelent. Sérelmezte az általa csatolt hangfelvétel figyelmen kívül hagyását és azt, hogy a jegyzőkönyv nem tartalmaz mindent, ami a tárgyaláson elhangzott. Az első fokú ítélet 6. oldalának első bekezdésében felsorolt eljárási jogsértések miatt az alperest méltányos elégtételadásra kellett volna kötelezni. Sérelmezte a bizonyítási kérelmei mellőzését, és az általa megjelölt valamennyi jogsértés elbírálásának elmaradását. A vagyoni kártérítési követelésével összefüggésben sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem bírálta el az általa megjelölt jogsértést, nevezetesen azt, hogy az előzményi perben eljáró bíróság a 2004. június hó 3. napján előterjesztett illeték-feljegyzési jog engedélyezése iránti kérelem tárgyában nem hozott határozatot és az ellen nem engedett jogorvoslatot. Az alperes javára nem lehetett volna munkadíjat meghatározni.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján.

Az ítélet táblája a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt alaptalannak találta a következők szerint:

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, amiből az irányadó jogszabályok alkalmazásával megalapozott következtetésre jutott.

Annak indokaival is egyetértett az ítélet anélkül, hogy azokat megismételné, ezért csak a fellebbezés szükségeltette alábbi kiegészítéseket teszi:

A felperes csupán általánosságban hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást nem tárta fel, abból megalapozatlan következtetésre jutott, és őt nem részesítette egyediesített tájékoztatásban. Egyik kifogás tekintetében sem jelölt meg konkrétumot, ahogy nem mutatott rá arra sem, hogy őt az egyediesített tájékoztatás elmaradása miatt milyen joghátrány érte, így például minek a bizonyításától esett el. Ilyen konkrét hivatkozás hiányában az ítélet a felperes általános kifogásait érdemben nem tudta elbírálni.

Tény, hogy a Fővárosi Ítélet FIT-H-PJ-2008-1002. szám alatt közzétett határozatában kifejtett álláspont értelmében a köztudomás szerint a tisztességes eljáráshoz való jog megsértése a peres ügyek intézésével együtt járónál nagyobb megterhelést jelent. Ezen köztudomásúnak tartott tény figyelembevételéhez azonban szükséges, hogy megvalósuljon a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme, amire a jelen jogvitában kétséget kizáró módon nem került sor, ezért a fenti jogesetre való hivatkozás irreleváns volt.

A felperes a 2013. március hó 18. napján csatolt hangfelvétel mellett előterjesztett iratában megjelölte, hogy mely kifogásai bizonyítására kívánja azt felhasználni. Az ott sérelmezettek azok valósága esetén sem adhattak volna alapot az egyenlő bánásmód követelményének és az emberi méltóság megsértésére (különös tekintettel arra, hogy az alperesi képviselő, ha késve is, de megjelent a tárgyaláson), ezért nem róható az elsőfokú bíróság terhére a hangfelvétel figyelmen kívül hagyása.

A 2005. december hó 8. napján tartott tárgyaláson történtek jegyzőkönyvezésével összefüggésben az ítélet utal a Pp. 117. §-a (2) bekezdésének b) pontjára, amely szerint különösen fel kell tüntetni a jegyzőkönyvben a felek által előadott vagy a periratokból felolvasott lényeges kérelmeket és nyilatkozatokat. Ebből következően nem a tárgyaláson elhangzottak szó szerinti rögzítése a bíróság feladata. Az adott tárgyalási jegyzőkönyv az azzal szemben támasztott követelményeknek megfelelt, amellyel összefüggésben figyelemmel kell lenni arra, hogy ha a felperes kérte is az útiköltségének pernyertességtől független megtérítését az alperesi képviselő távolmaradása miatt, a tárgyalás ettől függetlenül érdemben került megtartásra, tehát a Pp. 80. §-a (2) bekezdésének alkalmazása eleve kizárt volt, így a felperesi kérelem jegyzőkönyvezésének hiánya nem bírt relevanciával.

Az első fokú ítélet 6. oldalának első bekezdésében felsorolt eljárásjogi hiányosságok nem azonosíthatóak a perek tisztességes lefolytatásához való jog sérelmével, ezért az ezek miatti kártérítés elmaradása alappal nem volt kifogásolható.

A felperes bizonyítási kérelmeinek mellőzését illetően az elsőfokú bíróság annak kellő indokát adta, így arra az ítélet csupán visszautal.

A felperes az eredetileg, 2004. február hó 10. napján előterjesztett keresetlevelében kérte illetékfeljegyzési jog engedélyezését az Itv. 62. §-a alapján. Erre kapta meg azt a tájékoztatást a bíróságtól, hogy a 200 000 Ft alatti követelés kizárólag fizetési meghagyás

formájában érvényesíthető. A felperes a fizetési meghagyás kibocsátása iránt 2004. március hó 19. napján előterjesztett kérelmében a 3 000 Ft eljárási illetéket, mint költséget a részére megfizetendő összeg között szerepeltette, illetékeljegyzési jog engedélyezése iránti kérelmet ekkor nem terjesztett elő. Ilyen kérelmet 2004. június hó 3. napján nyújtott be az Itv. 62. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással, amely szerint a feleket jövedelmi és vagyoni viszonyaikra tekintet nélkül illetékeljegyzési jog illeti meg a személy életében, testi épségében vagy egészségében okozott, illetve a vagyonában bekövetkezett olyan kár megtérítése iránti igény esetén, amikor a személy élete, testi épsége vagy egészsége is veszélyeztetve volt. Erre tájékoztatta őt az eljáró bíróság arról, hogy az adott ügy nem tartozik az Itv. előbb felhívott rendelkezésének hatálya alá, viszont a felperes a múlt alkalommal megküldött vagyonnyilatkozat szabályos kitöltése mellett kérheti illetékeljegyzési jog engedélyezését, ha a vagyoni viszonyai ezt indokolják. Ezt követően róta le a felperes az eljárási illetéket.

A fentiekből megállapíthatóan nem terhelte mulasztás az ügyben eljáró bíróságot azzal, hogy a kérelmet elutasító határozat hozatala helyett felperest tájékoztatta a kérelme nyilvánvaló alaptalanságáról (tárgyi illetékeljegyzési jog), és ezzel egyidejűleg az illetékeljegyzési jog engedélyezését eredményező kérelem előterjesztésének lehetőségéről (személyes illetékeljegyzési jog). Az a felperes saját döntése volt, hogy a személyes illetékeljegyzési jog engedélyezése iránti kérelem előterjesztése helyett leróta az eljárási illetéket, majd azt utóbb kiegészítette a peres eljárás illetékére.

Emiatt nem történt tehát olyan kirívó eljárásjogi szabálysértés, ami a Ptk. 349. §-ának alkalmazását indokolhatná.

Az alperest az elsőfokú eljárás során jogtanácsos képviselte. A Pp. 67. §-ának (2) bekezdése értelmében a perben a jogi személy és egyéb gazdálkodó szervezet jogtanácsosát (jogi előadóját) az ügyvéd jogállása illeti meg. A Pp. 75. §-ának (2) bekezdése kimondja, hogy a perköltséghez hozzá kell számítani a felet képviselő ügyvéd, jogtanácsos, illetve szabadalmi ügyvivő készkiadásait és munkadíját is. A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (1) bekezdése szerint, ha a fél és az ügyvéd között nincs az ügy ellátására vonatkozó díjmegállapodás, vagy ha a fél ezt kéri, a bíróság a képviselet ellátásával felmerült munkadíj összegét a (2)-(6) bekezdésben foglaltak figyelembevételével állapítja meg. Ugyanezen jogszabályhely (2) bekezdésének a) pontja alapján polgári perben, az elsőfokú bírósági eljárásban az ügyvéd munkadíjának a pereszes felet terhelő összege 10 millió Ft-ot meg nem haladó pertárgyérték esetén a pertárgyérték 5%-a, de legalább 10 000 Ft. Esetünkben a pertárgy értéke 307 000 Ft volt, aminek az 5 %-a 15 350 Ft. Az elsőfokú bíróság a felperest pontosan ezen összeg megfizetésére kötelezte, ezért a perköltségfizetési kötelezettségnek sem a mellőzésére, sem pedig mérséklésére nem volt ok.

A leírtak miatt az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokainál fogva a Pp. 253. §-ának (2) és 254. §-ának (3) bekezdései alapján, és csupán a fellebbezés által szükségessé tett kiegészítéssel hagyta helyben. Annyit megjegyez az ítélet tábla, hogy a pártfogó ügyvédi tevékenység ellátásának nem csupán a fél által elkészített fellebbezés és

egyéb beadványok „ellenjegyzésében” kellene kimerülnie, hanem a szakszerű képviselővel.

A felperes a másodfokú eljárásban is peresztes lett, ezért az ítéltábla őt kötelezte a jogi képviselővel eljár alperes költségének megfizetésére a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint. A jogtanácsosi munkadíjban jelentkező perkötség összegét a Pp. 67. §-ának (2) bekezdésére figyelemmel a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg; a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapul. A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának viseléséről az ítéltábla a felperes pereszteségére tekintettel rendelkezett a Pp. 87. §-ának (2) bekezdése szerint, azt az állam viseli a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény 11/A. §-ának (2) bekezdése értelmében. A le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a peresztes felperes személyes költségmentessége okán a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és a 14. §-a alapján ugyancsak az állam viseli.

Debrecen, 2014. július hó 1. napján

dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. a tanács elnöke, dr. Bakó Pál sk. előadó bíró, dr. Pribula László sk. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő